

Sunnuntai 21.08.2016. Järvenpää
 14. sunnuntai helluntaista
 Heli Alaja/Detre János

Psalmi: Ps. 112:5-9
 1. lukukappale: Miika 6:6-8
 2. lukukappale: 1.Joh. 4:7-12
 Evankeliumi: Luuk. 10:25-37

Armo olkoon teille ja rauha Jumalalta, meidän isältämme, ja Herralta Jesukselta Kristukselta!

Keresztyén Gyülekezet! Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A jó ember könnyörületes. Nyitott a szíve a rászoruló felebarátja előtt.
 Isten azt várja tőlem, hogy szeressem és gyakoroljam az irgalmasságot.

Törekedjünk szeretetre. Legyünk alázatosak. Ezzel fejezzük ki Isten iránti tiszteletünket.

Azt írja János: ***Abban nyilvánult meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala.***

Jézus Krisztust az irgalmassága és a szeretete vitte a Golgotára. Engesztelő áldozattá lett bűneinkért. Ez nem vallásos szólam, hanem Isten, gondoskodó irgalmassága. Bajainkat nem az idő oldja meg. Nyomorúságaink felett nem az immunrendszerünk, az akaraterőnk, a túróképességünk vagy valamilyen spirituális produkció révén lehetünk úrrá. Isten irgalmassága az egyetlen esélyünk! Jézus Krisztusban elküldte Fiát engesztelő áldozatul, ahogy el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen. Ha Isten ennyire szeret bennünket, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást. Az életünk konkrét helyzeteiben gyakoroljuk az irgalmasságot, mint a gyakorlati szeretetet! János 1. levelében is erről van szó: „*Ne szóval szeressünk, ne is nyelvel, hanem cselekedettel és valóságosan.*”(1.János 3,18)

Egyszer egy hitközségi vezető megállapodott a közösség elöljáróival, hogy idős korára való tekintettel ne kelljen részt vennie azokon a gyűléseken, amelyeken a napi ügyeket tárgyalják, kivéve, ha valamilyen új szokást, vagy új rendet akarnak bevezetni. Egy napon meghívást kapott a következő összejövetelre. Azt akarjuk – mondta az egyikük –, hogy mától a szegények ne a házaknál kéregeessenek. Ez ugyanis olyan megalázó a nyomorúságban élőknek. A tehetősek pedig mással vannak elfoglalva. Jobb lenne, ha felállítanánk egy perselyt. Ebbe gyűjtenénk az adományokat. Adjon mindenki annyit, amennyit adni tud, és ebből osztanánk szükség szerint adományokat a szegényeknek. Az elöljárók izgatottan várták a döntést.

Az öreg rabbi is szólásra emelkedett. Minden tekintet felé fordult. Ezt mondta: Testvéreim, megkértelek benneteket, hogy régi szokás, vagy rendelkezés

kedvéért ne hívjatok. Az előljárók megdöbbenek. Valamelyikük megszólalt: Mester, hiszen éppen egy új intézkedés ötletét hallhattuk!

Tévedtek! – válaszolta határozottan az öreg rabbi - Sodoma és Gomora ősi szokása ez. Majd emlékeztette őket a Talmud ide vágó történetére. Egy Sodomában élt lányról szól az elbeszélés, aki egy darab kenyeret adott a kéregető koldusnak. Az irgalmasság szeretetét gyakorolta. Ezért a tettéért a sodomaiak megragadták, testét mézzel bekenték és odavetették a méheknek. Majd így folytatta: Ki tudja, talán a sodomaiaknak is volt egy központi perselyük, amibe a gazdagok az alamizsnájukat tették, nehogy találkozni kelljen a nyomorult testvéreikkel és esetleg a szemükbe kelljen nézniük...

A másik történet a közeli Litvániából származik. Egyszer nagy éhínség és nélkülözés pusztított. Legjobban a városban élő emberek szenvedtek. Családok menekültek és a vidéki falvakban kerestek segítséget. Egy falusi asszony megsajnálta a nélkülöző embereket. Minden reggel a kézi malommal megőrölte a gabonát. A lisztből és a kovászból kenyértésztát dagasztott. A frissen sült kis cipókat kiosztotta az éhségtől elgyötört embereknek. Egy nap a szokásosnál nagyobb csoport érkezett.

A kenyérből nem jutott mindenkinek. Szerencsére a dagasztó teknőben még volt tészta. Gyorsan kiadagolta és betolta a még forró kemencébe. Az éhezők türelmetlenek voltak. Egy-egy bántó megjegyzés is elhangzott. Az asszonynak nagyon fájt az igazságtalanság. Még a könnyei is eleredtek. Ennek ellenére végigcsinálta. Az irgalmassága erősebb volt a megbántódásánál.

Jézust is ehhez hasonló helyzetben láttatja a mai evangélium. Ha a történetet az evangélium tágabb összefüggéseibe helyezzük, észrevehetjük, hogy Jézus együtt örvendezik a tanítványi élet sikerétől feldobódott (fellelkesült) tanítványaival. Visszatért a 72 tanítvány és örömmel mondták: *„Uram, a te nevedre még az ördögök is engedelmeskednek nekünk!”* Jézus pedig *„abban az órában ujjongott a Szentlélek által”*.

Jézus boldog volt a tanítványaival. Lukács élő, vonzó egyházképet láttat, és ebbe a helyzetbe ront bele a törvénytudó, akinek nem titkolt szándéka Jézus megkísértése. Kérdéseiben benne van a kötekedő fondorlat: *Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?* Jézus a törvénytudóhoz illő választ adott. Elmondta a szeretet kettős parancsát. Tedd ezt és élni fogsz! Ő viszont igazolni akarta magát és tovább okoskodott: *Ki a felebarátom?*

Erre válaszul hangzik el az irgalmas samaritánus példázata.

Komoly kihívás ma, erről a példázatról bármit is mondani! Mindnyájan voltunk már a történet összes szereplője. Voltunk munkából *fáradtan*,

figyelmetlenül hazatérő papok és léviták, akik nem vettük észre, vagy tudatosan elkerültük az irgalomra szoruló embertársunkat. Velem is előfordult már és nem vagyok büszke rá.

Voltunk irgalmas samaritánusok. Tudtunk segíteni. Velem is előfordult. Egyszer egy késő esti órán feleségemmel a szüleinktől indultunk haza. Alig tettünk meg néhány száz métert, egy kétségbeesett asszony ugrott az autó elé. Kikerülni lehetetlen volt. Megálltam. Leengedtem az ablakot. Az asszony szinte önkívületi állapotban jajveszékelt. A férje a padláson van. Összevesztek, de menjek, mert nagyon rosszat sejt. Felmentem a rozoga létrán. Az utolsó pillanatban értem oda. Sikerült megmenteni. Jöttek a mentősök, mi pedig folytattuk az utunkat. Életre szóló lecke volt.

Aztán előfordul, hogy mi vagyunk a bántók, a zshiványok, a garázdák. Áldozatokat, romokat, sebeket hagyunk hátra. Voltunk helybenhagyott kirabolt, kidobott, árokparton hagyott szerencsétlenek is.

Nagy, összeurópai kihívás – a migráció. Nem tudom, milyen hírek érkeznek rólunk, ide Finnországba. Magyarországot sokan kritizálják a kerítésépítés és a déli határ szigorú őrzése miatt.

A probléma abból adódik, hogy tudatlanul, vagy szándékosan - ezt nem az én tisztem megítélni – összekeverik a jó rend fenntartását az irgalmasság keresztyén küldetésével és gyakorlásával.

Kellenek a határozott lépések, amelyek a jó rendet, és a biztonságot szolgálják.

Az irgalmasság pedig egy egészen más kategória.

Magyarország híres és hírhedt a drótkerítésekről. Az irgalmasság nem hírértékű. Nem tudom eljutottak-e ide azok a képek, amelyek az érintett határszakasz közvetlen szomszédságában élő emberek tanyáiról készültek. Féltek. Bezárkóztak. Szabadon engedték a házőrző kutyákat. Viszont a kerítés sarkára minden este kiakasztották a frissvizes palackokat és az élelmiszeres zacskókat. Ezek reggelre rendre el is tűntek...

A magyarság olyan helyzetben van, hogy önmagával határos. Ez azt jelenti, hogy bármerre indulunk el, a magyar határon túl néhány tíz kilométernyi, vagy olykor nagyobb területen magyar szó hallatszik, mert magyarok élnek ott. Tart az orosz-ukrán háború. Kárpátalján jelentős magyar kisebbség él. Az ott élő nyugdíjasok a mi nyugellátásunkból részesülnek, mert így tudnak egyáltalán létezni. Kelet Magyarországon készenlétben vannak közösségi épületek, egyházi intézmények, hogy alkalom adtán az ottani iskolásokat és szüleiket be tudják fogadni. Tudom, Finnország is meghozza a sajátos irgalmasságát.

Viszont az is tapasztalom, hogy az európai gondolkodásból egyre jobban hiányzik a felebaráti szeretet és irgalmasság. Ennek okát abban látom, hogy

általában és személyesen is meglazult a Krisztus-kapcsolat erős tartókötele. A keresztyén egyház, a keresztyén hit, a keresztyén ember önmagában életképtelen. A hitünk annyit ér, amennyire közünk van Jézushoz! Hangsúlyos a közösség, az élő eleven kapcsolat. Erőtlen az a keresztyénség, amikor csak nyomokban jelenik meg Krisztus. Hogyan is mondta Pál apostol? „... *többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem*”! (Galata 2,20)

Az irgalmas samaritánus szeretete az emberiség derék megnyilvánulása. Meghallotta a nyöszörgőt. Nem volt a füle fülhallgatóval bedugva, kizárva a környezetét. Odament hozzá és kimosta sebeit. Ápolta. Mellette töltötte az éjszakát. Aztán gondoskodott a felépüléséről.

Jézus Krisztus irgalmassága jóval több, mint az irgalmas samaritánusé. Krisztus szeretete több mint emberi humánus. Ő nem csak olajjal és borral kezeli a sebeinket, hanem a vérével, önmagát adja – egészen! Magára veszi a fájdalmainkat, a bajainkat, a nyavalyákat, a sebeket. Gyógyítja. Nem arannyal és nem ezüstrrel, nem euróval, hanem ártatlan szenvedésével, áldozatával és vérével kezel. Nemcsak a nehéz éjszakát tölti velünk a fogadó szobájában, hanem velünk van minden napon a világ végezetéig. Szeretete a személyes lelkeségünk és irgalmasságunk forrása, üzemanyaga, mozgatója.

Áldott az ember, aki Jézus Krisztusban naprakész! Nyugtalan világunk és életünk biztos és egyetlen esélye Jézus Krisztus. De jó lenne ezt valóban átélni a Reformáció 500. évfordulóját megélve és ünnepeve! Adja Isten, hogy ezt a Krisztus-élményt építhesse a Szentlélek ezzel a mostani testvér-gyülekezeti találkozó alkalmával is!

Ámen.